

[Mimi Jakobsen]

der er uhæderlige, nogle, der snyder, eller om det borgerlige ros, som nogle af os havde den tvivlsomme glæde at blive omtalt som af en vis person her i Tinget!

Vi bliver nødt til at prøve, tror jeg, at være meget mere påpasselige med, hvad det er, vi udsender, for det er den slags ting, der fæstner sig hos mange mennesker, som ikke har overskud til at sætte sig ind i alle de udviklede politiske ting. Det er vel også det, vi er her for.

Man kan begræde, at der ikke er mange flere, der er interesseret. Jeg tror i bund og grund, at folk holder meget af politik og er interesseret i det, og der er vel heller ikke nogen, hvis dagligdag ikke er påvirket af det. Men dette er der ingen der vinder noget ved.

Klimaet har ikke betydet, at dette har været noget jubelår. Det har det faktisk ikke, ganske uanset at vi anerkender, at der fra begge sider er blevet vist vilje til resultater.

Jeg vil stadig væk fremhæve Øresundsaf-talen, som vi ved for Socialdemokratiet var en svær ting. Regeringen har strakt sig langt i mange sammenhænge, og jeg synes, der er god grund til at rose den for det, men så vær det bekendt bagefter og lad være med at gå rundt og efterlade et indtryk af, at det faktisk var en rigtig dårlig løsning på det hele.

Hvad er så grunden til det klima? Selvfølgelig er der en grund til det. Man kan jo ikke bare stå og give vejret skylden for alting. Jamen det er da klart: Det valg, vi havde, starten på det hele, et, to, tre forlig, der brød sammen, og det hele blev ikke til noget. Så kom der en valgkamp, som vel få kunne forstå vi skulle have, men som ingen fik noget frugtbart ud af. De, der gik mest frem, fik ikke noget ud af det, og de, der tabte – ja, det giver jo sådan set sig selv.

Der blev ikke løst problemer efter det valg, det tror jeg roligt man kan sige. Det er klart, at hos dem, der gik meget frem, vokser frustrationen over, hvad man så overhovedet skal gå ud og vinde et valg for. Det giver sig ikke udslag i noget som helst.

I den senere tid, i de seneste par dage har der været kritik af regeringen for, at nu skal den altså stå fast, og nu må den endelig ikke lade sig kyle rundt i manegen og alle de der udtryk, som erhvervsfolk elsker, fordi de endnu ikke har forstået, at 90 er flertal, og at man ikke kan købe aktiemajoriteten i Folketinget. Men lad nu det være. I det øjeblik regeringen faktisk efterleve-

de det, ville de være de første til at komme hy-lende og sige: Nu må I endelig ikke give op. Hvad er det for noget? Den giver jeg ikke meget for.

Jeg vil godt sige som svar på den kritik og fru Pia Kjærsgaards angreb på regeringen i dag for det med CO₂-afgiften, at efter min mening valgte regeringen den linje, da man sagde: Vi, der i vores nærmeste omgangskreds har 60 mandater, tør alligevel danne regering, se bort fra tilbudet fra nogle af os andre om at prøve en flertalsregering osv. Uanset at der sidder et stort parti med 70 mandater overfor, tør vi godt. En sådan regering kommer til at bide i græsset af og til, og det er ikke altid lige yndefuldt at beskue. Sådan er det, og derfor må man ikke pive over det, for man har selv valgt det.

For CD var det afgørende, det snakkede vi vidt og bredt om i hele valgkampen, at man i denne folketingssamling skulle prøve at komme videre, at Danmark skulle blive endnu bedre rustet og trimmet, og hvad det hedder alt sammen, for at vi kunne stille op til det indre marked, og nu skulle den have. Vi skal gøre os gældende i de nye europæiske sammenhænge, som guderne skal vide skifter for hver dag, men som man dog kan se en linje i.

Erhvervslivets konkurrenceevne beskæftigede vi os meget med. Det var der i øvrigt mange andre end os der gjorde, så det er ikke for at tage patent på det. Hvordan gik det så med det? Jeg tror, det gik meget godt, men det kunne sandelig også have gået bedre i denne folketings-samling. Det har været det berømmelige med »hen til kommoden og tilbavs igen«. Man fik god hjælp fra overenskomsterne. De overenskomster, der er indgået, var en god hjælp til forbedring af konkurrenceevnen.

Så kommer Folketinget desværre nu og ved-tager, at man fjerner 1 mia. kr. i refusion til arbejds-giverne – det er så »tilbavs igen«. Så kan man nedsætte selskabsskatten lidt, og det er så »hen til kommoden« igen. Og så kommer – uden at jeg vil lægge op til en stor CO₂-debat – efter min opfattelse i hvert fald noget, som i første omgang, og så kan jeg da umuligt have fornærmet nogen, koster erhvervslivet temmelig mange penge, og det er så »tilbavs igen«.

Alt i alt kunne det have været værre, men det kunne sandelig også have været bedre. Af og til kan man godt sige: Jamen hvis vi nu er enige om, at konkurrenceevnen er vigtig – det tror jeg